

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 124/2018-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní o prijatej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5008/2011 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5008/2011 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je mu Okresný súd Bratislava IV povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť [REDACTED] trovy právneho zastúpenia v sume 390,50 € (slovom tristodevät'desiat eur a päťdesiat centov) na účet advokátskej kancelárie [REDACTED], [REDACTED], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 124/2018-10 zo 14. februára 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5008/2011.

2. Zo s'ťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti s'ťažovateľovi je v konaní okresného súdu pod sp. zn. 15 Er 5008/2011 vedené exekučné konanie, v ktorom má postavenie povinného. Exekučným titulom je rozsudok okresného súdu č. k. 23 C 68/2005-33 z 2. mája 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 19. júla 2007. V ďalšom okresný súd svojím rozsudkom č. k. 28 P 330/2009-258 z 21. septembra 2012 v spojení s rozsudkom Krajského

súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 CoP 29/2013-289 z 18. júna 2013 zvýšil vyživovaciu povinnosť povinného k maloletým deťom. Exekúcia je vykonávaná na Exekútorskom úrade [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“), pod sp. zn. EX 70/2011. V priebehu exekučného konania súdny exekútor rozhodol o vydaní upovedomenia o začatí exekúcie a spôsobe vykonania exekúcie č. k. EX 70/2011-21 z 30. septembra 2013, proti ktorým podal sťažovateľ ako povinný v exekučnom konaní námietky (doručené okresnému súdu 6. novembra 2013), ktorými sa dožadoval zastavenia vedeného exekučného konania, preskúmania trov exekučného konania a ktorými zároveň požiadal o odklad vedenej exekúcie. O podaných námietkach rozhodol okresný súd uznesením č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014 tak, že námietky sťažovateľa ako povinného proti exekúcii a trovám exekúcie zamietla, exekúciu čiastočne zastavuje, a to vo výške 6 366,99 €, zároveň zamietol jeho návrh na odklad exekúcie a taktiež jej zastavenie. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa svojím uznesením č. k. 21 CoE 257/2015-219 z 20. decembra 2016 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014 vo výroku o čiastočnom zastavení exekúcie vo výške 6 366,99 € a vo výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie a vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu. Vo vzťahu k výrokom okresného súdu v jeho uznesení č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014 o zamietnutí námietok sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní proti exekúcii a jej trovám, ako aj proti výroku o zamietnutí jeho návrhu na odklad exekúcie poukázal na viaceré procesné pochybenia okresného súdu, ktorý napr. nemohol kumulatívne rozhodnúť aj o návrhu na zastavenie exekúcie a aj o zamietnutí námietok proti vedenej exekúcii, taktiež poukázal na to, že o zastavení exekučného konania po plnení povinného v jej priebehu, či už vymožením zo strany súdneho exekútora, alebo dobrovoľným plnením povinnosti povinným, sa nerozhoduje jej zastavením, ale exekúcia sa skončí bez vydania meritórneho rozhodnutia súdu. Taktiež krajský súd poukázal na to, že uznesenie okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014 bolo predložené krajskému súdu po tom, ako bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, pričom podľa právneho názoru krajského súdu bude „Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní rozhodnúť o námietkach povinného proti exekúcii, námietkach povinného proti trovám exekúcie a o návrhu povinného na odklad exekúcie osobou sudcu a po právoplatnosti rozhodnutia posúdiť, v kontexte

rozhodnutia o námietkach proti exekúcii, dôvodnosť návrhu povinného na zastavenie exekúcie a vo veci opätovne rozhodnúť.“. Následne podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti skonštatoval, že «... žiadnym úkonom neprispel k priesťahom alebo k spomaleniu postupu súdu prvej inštancie... využil iba svoje právo na podanie prostriedku obrany, na základe ktorého rozhodol Okresný súd Bratislava IV a následne toto rozhodnutie v časti, Krajský súd v Bratislave zrušil a vec vrátil na konanie súdu prvej inštancie. Nečinnosť a neefektívnu činnosť súdu (veľký časový odstup od podania námietok do právoplatného rozhodnutia vo veci, ku ktorému doposiaľ nedošlo) nemožno podľa názoru sťažovateľa ničím ospravedlniť. V zmysle § 50 ods. 2 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) „námietky proti exekúcii je exekútor povinný doručiť súdu najneskôr do piatich dní od ich doručenia účastníkom. O námietkach proti exekúcii rozhodne súd najneskôr do 60 dní od ich doručenia.“». Záverom svojej argumentácie uzavrel, že „V tejto súvislosti je možné uviesť, že nakoľko je možné vyššie spomínaným ustanovením § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, presne ohraničiť čas na rozhodnutie súdu v dĺžke najneskôr 60 dní, bolo aj v záujme samotného zákonodarcu stanoviť lehotu primeranú na rozhodnutie tejto veci, ktorej prípadné nedodržanie by bolo akceptovateľné z dôvodov osobitného zreteľa, avšak rozhodovanie o námietkach v trvaní 3 rokov je neakceptovateľné aj v prípade, ak by nastali dôvody osobitného zreteľa, čo v tomto prípade nenastali.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Bratislava IV porušené.

2. Okresnému súdu Bratislava IV prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15Er/5008/2011 konal bez zbytočných priesťahov.

3. *Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- EUR...*

4. *Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia...“*

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: za okresný súd jeho podpredsedníčka vyjadrením sp. zn. Spr. 2015/2018 zo 14. marca 2018 a právny zástupca sťažovateľa zaujal stanovisko k predmetnému vyjadreniu okresného súdu listom z 29. marca 2018.

5.1 Podpredsedníčka okresného súdu vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5008/2011 uviedla:

«Uznesením č. k. 15Er/5008/2011-245 zo dňa 05.03.2018 rozhodol tunajší súd o námietkach povinného proti exekúcii, námietkach povinného proti trovám exekúcie a návrhu povinného na odklad exekúcie. Uznesenie sa v súčasnosti doručuje účastníkom konania a súdnemu exekútorovi.

S poukazom na súdom vykonané úkony v danej veci, mám za to, že vec nie je právne a skutkovo zložitá. Jedná sa o štandardnú exekučnú agendu.

Je pravdou, že činnosť tunajšieho súdu v namietanom konaní síce nebola optimálna (keďže došlo aj k obdobiam nečinnosti Okresného súdu Bratislava IV), avšak vzhľadom na súdom vykonané úkony a vysoký nápad vecí v príslušnom oddelení (cca 20.000 spisov), ktoré je potrebné vybavovať priebežne musím konštatovať, že v namietanom konaní nedošlo k takej intenzite nečinnosti exekučného súdu, ktorá by mala za následok „zbytočné prietahy“.

Sťažovateľ poukazuje v podanej sťažnosti na dĺžku rozhodovania súdu o podaných námietkach proti exekúcii. Napriek tomu, že zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom do 31.03.2017 upravuje lehotu na rozhodnutie o námietkach proti exekúcii, keď o týchto má byť rozhodnuté v lehote 60 dní od doručenia, nemôže byť prekročenie stanovenej lehoty súdom v súvislosti s rozhodovaním o námietkach bez ďalšieho považované za súdne prietahy. Vzhľadom na to, že rozhodovanie súdu o námietkach povinného proti exekúcii značným vplyvom zasiahne do majetkovej sféry povinného (nakolko po rozhodnutí súdu o námietkach proti exekúcii, kde v prípade zamietajúceho rozhodnutia nie je voči takému rozhodnutiu prípustné odvolanie a súdny

exekútor je oprávnený vydať Exekučný príkaz ihneď po doručení právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým zamietol námietky povinného proti exekúcii berúc do úvahy zásadu zákazu návratu do pôvodného stavu, ktorá platí v exekučnom konaní), musí súd pri rozhodovaní o podaných námietkach dôsledne preskúmať tvrdenia povinného obsiahnuté v námietkach. Nakoľko povinný súčasne s námietkami proti exekúcii nepredložil súdu listinné dôkazy, ktoré by podložili jeho tvrdenia, súd musel povinného vyzvať na predloženie takýchto listinných dôkazov, aby mohol náležite rozhodnúť o podaných námietkach, čím sa predĺžilo rozhodovanie o podaných námietkach a súd tak nemohol dodržať zákonom stanovenú lehotu. Pred rozhodovaním o námietkach povinného sa zároveň súd musel vypoariadať s námietkou zaujatosti podanou povinným pred podaním námietok proti exekúcii.

K dĺžke rozhodovania súdu prispelo aj obdobie, počas ktorého sa spis tunajšieho súdu viackrát nachádzal na Krajskom súde v Bratislave z dôvodu podaných odvolaní, pričom uvedené obdobie nie je možné pričítať na ťarchu tunajšieho súdu.

Mám za potrebné tiež uviesť, že k celkovej dĺžke konania môže prispieť aj účastník konania svojim správaním, a to o. i. aj povinný podávaním návrhov za oprávnených, napriek tomu, že v danom exekučnom konaní je povinným a jeho záujmy sú tak v rozpore s oprávnenými, napriek tomu, že ako ich otec je ich zákonným zástupcom (resp. v prípade oprávneného 1/ bol až do nadobudnutia jeho plnoletosti), s ktorými sa súd musel vypoariadať, čo opätovne predĺžilo konanie, nakoľko tieto podania boli doručené súdu pred námietkami proti exekúcii. K dĺžke konania prispelo aj podanie odvolania povinným (sťažovateľom) voči rozhodnutiu súdu o ustanovení kolízneho opatrovníka oprávnenému 2/, o ktorom musel odvolací súd rozhodnúť pred rozhodnutím odvolaní voči rozhodnutiu tunajšieho súdu č. k. 15Er/5008/2011-153 zo dňa 26.06.2014. Napriek tomu, že zákon umožňuje podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o ustanovení kolízneho opatrovníka č. k. 15Er/5008/2011-185 zo dňa 17.12.2014, využitie takéhoto opravného prostriedku práve povinným (sťažovateľ), ktorý už v súvislosti s podaním námietok proti exekúcii poukázal na potrebu ustanovenia kolízneho opatrovníka oprávnenému 2/ taktiež bezdôvodne predĺžilo konanie.

Je nesporné, že v označenej právnej veci došlo k prietahom v konaní najmä v období od vrátenia spisu krajským súdom dňa 24.01.2017 (rozhodnutie Krajského súdu v

Bratislave č. k. 21CoE/257/2015-219 zo dňa 20.12.2016 nadobudlo právoplatnosť dňa 19.02.2017) do rozhodnutia súdu o námietkach proti exekúcii dňa 05.03.2018, avšak tieto prietahy vznikli najmä z objektívnych dôvodov v súvislosti s množstvom exekučných konaní nachádzajúcich sa v príslušnom súdnom oddelení.

Je potrebné zdôrazniť aj skutočnosť, že sťažovateľ predtým v konaní nevyužil účinný právny prostriedok (sťažnosť na prietahy), ktorým by umožnil súdu urobiť nápravu a odstrániť nečinnosť súdu, pričom po podaní ústavnej sťažnosti prejavil súd aktívny postoj za účelom vydania rozhodnutia o námietkach proti exekúcii, a uvedené rozhodnutie vydal, pričom je možné predpokladať, že podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi súdu by malo rovnaký efekt.

Musím konštatovať, že konanie vedené na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 15Er/5008/2011 bolo poznačené prietahmi (avšak vzhľadom k okolnostiam prípadu /množstvo vecí v príslušnom súdnom oddelení/, boli tieto prietahy objektívneho charakteru), ktoré však nemali preukázateľne za následok spôsobenie ujmy sťažovateľovi (sťažovateľ nijako nepreukázal, že by mu bola priamym následkom porušenia jeho základných práv spôsobená akákoľvek ujma) aj vzhľadom na rozhodnutie súdu o zamietnutí námietok proti exekúcii uznesením č. k. 15Er/5008/2011-245 zo dňa 05.03.2018, voči ktorému nie je prípustné odvolanie. Zároveň ako bolo už vyššie konštatované, po podaní ústavnej sťažnosti prejavil súd aktívny postoj za účelom odstránenia prietahov v konaní.

Vzhľadom na zistený stav konania sp. zn. 15Er/5008/2011, ale zohľadňujúc aj ostatné okolnosti prípadu, ak Ústavný súd Slovenskej republiky dospeje k záveru, že došlo k porušeniu práva sťažovateľa, považujem priznanie ním žiadanej sumy 5.000 EUR za neprimerané (neprimerane vysoko požadované finančné zadostučinenie).»

5.2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení z 29. marca 2018, ktorým reagoval na vyjadrenie podpredsedníčky okresného súdu zo 14. marca 2018, v podstatnom predniesol: «Sťažovateľ na svojej sťažnosti naďalej v nezmenenom rozsahu trvá a žiada Ústavný súd, aby jeho sťažnosti v celom rozsahu vyhovel. Porušovateľ vo svojom Vyjadrení zo dňa 14.03.2018 (ďalej ako „Vyjadrenie“) uvádza výpočet úkonov vykonaných vo veci s cieľom spochybníť opodstatnenosť sťažnosti podanej sťažovateľom proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky. Sťažovateľ však naďalej trvá na svojom tvrdení, že k vytvoreniu želateľného stavu právnej istoty, dochádza

až konečným právoplatným rozhodnutím súdu vo veci. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nestačí, aby súd vec prerokoval, prípadne vykonal rôzne úkony, a to bez ohľadu na ich počet, bez toho, že by cieľovým a systematickým postupom dospel k definitívnemu rozhodnutiu vo veci. Z uvedeného vyplýva, že existenciu zbytočných prieťahov v konaní nemôže sám o sebe vylúčiť ani fakt, že v predmetnej veci porušovateľ určité úkony vykonal, a to bez ohľadu na ich počet.

Nemožno opomenúť základnú skutočnosť, že odo dňa podania námietok dňa 6.11.2013 do dnešného dňa ubehlo už skoro 5 rokov bez toho, že by súd vo veci meritórne rozhodol, a tým nastolil stav právnej istoty. Sťažovateľ opätovne uvádza, že v zmysle § 50 ods. 2 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) „námietky proti exekúcii je exekútor povinný doručiť súdu najneskôr do piatich dní od ich doručenia účastníkom. O námietkach proti exekúcii rozhodne súd najneskôr do 60 dní od ich doručenia.“ Ústavný súd už vo svojich viacerých rozhodnutiach zdôraznil, že požiadavku na rýchly a efektívny postup pri rozhodovaní v rámci konania týkajúceho sa núteného výkonu rozhodnutia je vzhľadom na jeho charakter a účel potrebné posudzovať ešte dôraznejšie ako v konaní „o práve samom“, ktoré mu predchádzalo (napr. III. ÚS 15/03 a III. ÚS 125/07) a preto vyjadrenie Okresného súdu Bratislava IV, že v namietanom konaní nedošlo k takej intenzite nečinnosti exekučného súdu, ktorá by mala za následok „zbytočné prieťahy“ považujeme za neadekvátne. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdneho orgánu o ochrane jej, v tomto prípade, vlastníckeho práva, pričom k naplneniu takejto ochrany dochádza až právoplatným súdnym rozhodnutím. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni...

Sťažovateľ naďalej trvá na svojom tvrdení, že v dôsledku neefektívneho postupu porušovateľa vzniknuté neodôvodnené prieťahy, ktorými sa konanie neprimerane predĺžilo, viedli k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Porušovateľ vo vyjadrení tiež poukázal na „viaceré procesné návrhy (napr. podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o ustanovení kol. opatrovníka, podanie návrhov za oprávnených) o ktorých musel súd rozhodovať, ktoré boli podané v konaní sťažovateľom. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľovi

procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jeho práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (I.ÚS 31/01).

Sťažovateľ považuje vyjadrenie Okresného súdu Bratislava IV len za spôsob, akým sa Okresný súd Bratislava IV snaží obhájiť prietahy v konaní, a teda svoju pasivitu. Sťažovateľ ďalej uvádza, že od začiatku súdneho konania poukazoval na potrebu ustanovenia kolízneho opatrovníka a súd o ustanovení kolízneho opatrovníka rozhodol až po vyše roku.

Sťažovateľ sa pokúšal niekoľkokrát komunikovať elektronicky so súdom ale ten na žiadne z jeho podaní nereagoval a preto považoval Ústavnú sťažnosť za efektívnejší spôsob nápravy, ako je samotná sťažnosť na prietahy adresovaná Okresnému súdu Bratislava IV.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že pravidelne platí výživné na účet maloletej - k rukám matky, pričom duplicitne uhrádza výživné aj exekútorovi, čím sa mu výrazným spôsobom zasahuje do jeho majetkovej sféry. Peniaze, ktoré by mohol investovať do budúcnosti svojich detí tak namiesto toho uhrádza exekútorovi.

Súd na preukázanie tvrdení sťažovateľa nenariadil pojednávanie a dôkazy, ktorými sťažovateľ preukazoval svoje tvrdenia predkladal, niekedy aj opakovane.

Na základe uvedeného preto sťažovateľ naďalej trvá na tom, aby Ústavný súd SR vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom porušovateľa v konaní.»

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou namietaného porušenia práv – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či

namietaným postupom súdu boli porušené práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

7. Z prehľadu vo veci vykonaných úkonov v konaní okresného súdu sp. zn. 15 Er 5008/2011 vyplýva:

- 30. septembra 2013 súdny exekútor rozhodol o vydaní upovedomenia o začatí exekúcie a spôsobe vykonania exekúcie č. k. EX 70/2011-21 z 30. septembra 2013,

- 22. októbra 2013 okresnému súdu doručené viaceré podania sťažovateľa ako povinného, podané v mene [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z dôvodu ich zákonného zastúpenia, ako aj podanie sťažovateľa označené ako späťvzatie návrhu na začatie exekučného konania a návrh na zastavenie výkonu rozhodnutia zrážkami zo mzdy pre bežné výživné,

- 29. októbra 2013 okresnému súdu doručené prostredníctvom súdneho exekútora písomné návrhy sťažovateľa ako povinného a zákonného zástupcu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na zastavenie exekúcie a upustenie od vykonania exekúcie,

- 31. októbra 2013 vydal okresný súd pokyn spisovej kancelárii na doručenie predmetných návrhov sťažovateľa ako povinného z exekúcie a zákonného zástupcu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] oprávnenej,

- 6. novembra 2013 okresnému súdu doručené prostredníctvom súdneho exekútora námietky sťažovateľa ako povinného proti trovám exekúcie, námietka zaujatosti súdneho exekútora, podaná sťažovateľom ako povinným, a späťvzatie doplnenia návrhu z 25. septembra 2013 a predchádzajúcich návrhov, podané sťažovateľom ako zákonným zástupcom [REDAKOVANÉ],

- 12. novembra 2013 okresnému súdu doručené prostredníctvom súdneho exekútora námietky povinného proti exekúcii,

- 2. decembra 2013 okresnému súdu doručené vyjadrenie oprávnenej z exekúcie k návrhom sťažovateľa ako povinného z exekúcie a návrhom sťažovateľa, podaným ako zákonným zástupcom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ],

- 11. decembra 2013 okresný súd svojím uznesením č. k. 15 Er 5008/2011-90 z 11. decembra 2013 rozhodol o odmietnutí návrhov sťažovateľa ako povinného na zastavenie exekúcie a zároveň nevylúčil súdneho exekútora z výkonu exekučnej činnosti,

- 18. decembra 2013 okresný súd vyzval súdneho exekútora na predloženie exekútorského spisu pre účely rozhodovania o námietkach povinného proti trovám exekúcie a zároveň vyzval povinného na predloženie listinných dôkazov o úhrade výživného,

- 27. decembra 2013 okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie sťažovateľa ako povinného z exekúcie,

- 19. januára 2014 až 18. mája 2014 okresnému súdu doručené listinné dôkazy o úhrade výživného sťažovateľom ako povinným z exekúcie vrátane mailovej komunikácie,

- 29. mája 2014 okresný súd písomne dožiadal Okresný súd Bratislava II o zaslanie rozsudku tohto súdu sp. zn. 28 P 330/2009 z 21. septembra 2012 s vyznačenou právoplatnosťou,

- 12. júna 2014 okresnému súdu doručený rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 28 P 330/2009 z 21. septembra 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 11 CoP 29/2013-289 z 18. júna 2013,

- 26. júna 2014 okresný súd svojím uznesením č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014 rozhodol o námietkach sťažovateľa ako povinného proti exekúcii, o námietkach povinného proti trovám exekúcie, návrhu povinného na odklad exekúcie, návrhu povinného na zastavenie exekúcie a o čiastočnom zastavení exekúcie vo výške 6 366,99 €,

- 12. augusta 2014 okresnému súdu doručené odvolanie povinného proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014,

- 8. septembra 2014 okresný súd vydal pokyn spisovej kancelárii na doručenie podaného odvolania sťažovateľa ako povinného z exekúcie na vyjadrenie oprávnenej a súdnemu exekútorovi,

- 7. októbra 2014 okresnému súdu doručené vyjadrenie oprávnenej z exekúcie,

- 31. októbra 2014 spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa,

- 11. decembra 2014 okresnému súdu vrátený spis z krajského súdu bez rozhodnutia z dôvodu potreby ustanovenia kolízneho opatrovníka maloletej [REDAKOVANÉ],

- 17. decembra 2014 okresný súd svojím uznesením č. k. 15 Er 5008/2011-185 zo 17. decembra 2014 rozhodol o ustanovení kolízneho opatrovníka maloletej [REDAKOVANÉ],

- 7. januára 2015 okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie súdneho exekútora k odvolaniu sťažovateľa ako povinného z exekúcie,

- 11. februára 2015 okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa ako povinného z exekúcie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-185 zo 17. decembra 2014, ktorým bolo rozhodnuté o ustanovení kolízneho opatrovníka maloletej [REDAKOVANÉ],

- 6. marca 2015 bol krajskému súdu predložený spis na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa ako povinného proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-185 zo 17. decembra 2014,

- 26. mája 2015 krajský súd svojím uznesením č. k. 21 CoE 57/2015-192 z 26. mája 2015 rozhodol o potvrdení uznesenia okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-185 zo 17. decembra 2014,

- 1. júna 2015 okresnému súdu vrátený spis,

- 2. júna 2015 okresný súd vydal pokyn spisovej kancelárii na doručenie uznesenia krajského súdu č. k. 21 CoE 57/2015-192 z 26. mája 2015 účastníkom exekučného konania a súdnemu exekútorovi,

- 21. septembra 2015 okresný súd vydal pokyn kancelárii súdu na doručenie odvolania sťažovateľa ako povinného proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014 opatrovníkovi maloletej [REDAKOVANÉ],

- 7. októbra 2015 okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa na zastavenie a zrušenie exekučného konania,

- 13. októbra 2015 okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie opatrovníka maloletej [REDAKOVANÉ],

- 20. októbra 2015 spis predložený krajskému súdu na konanie o podanom odvolaní sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014,

- 20. decembra 2016 krajský súd svojím uznesením č. k. 21 CoE 257/2015-219 z 20. decembra 2016 rozhodol o zrušení uznesenia okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014 a vrátení veci na ďalšie konanie,
- 24. januára 2017 spis vrátený okresnému súdu z krajského súdu,
- 25. januára 2017 okresný súd vydal pokyn kancelárii súdu na doručenie uznesenia krajského súdu č. k. 21 CoE 257/2015-219 z 20. decembra 2016,
- 5. marca 2018 okresný súd uznesením č. k. 15 Er 5008/2011-245 z 5. marca 2018 rozhodol o námietkach sťažovateľa ako povinného proti exekúcii, proti trovám exekúcie a návrhu povinného na odklad exekúcie.

III.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5008/2011.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejedaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny) a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny a aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v ich všeobecnom poňatí je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

13. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený, a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku.

14. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, keď sa bude konať nové pojednávanie.

15. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní. Napríklad povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo z § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

16. V súvislosti s neefektívnym postupom v konaní ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli

ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

17. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok ESLP vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

18. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že rozhodovanie súdu v exekučnom konaní nie je v zásade takým rozhodovaním, ktoré vyžaduje dokazovanie. Je to dané tým, že o veci účastníkov exekučného konania už bolo právoplatne rozhodnuté a existuje vykonateľné rozhodnutie, ktoré je podkladom na nariadenie exekúcie, alebo existuje iný vykonateľný exekučný titul ustanovený v § 41 Exekučného poriadku. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť spravidla sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej ani o faktickej zložitosti veci.

19. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny) a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil podstatnú okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k zbytočným prietáhom v konaní.

20. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5008/2011, bol postup samotného okresného súdu. Pri hodnotení tohto kritéria musí ústavný súd v prvom rade poukázať na písomné usmernenie krajského súdu okresnému súdu z 9. decembra 2014 a uznesenie krajského súdu č. k. 21 CoE 257/2015-219 z 20. decembra 2016.

20.1 Z písomného usmernenia krajského súdu z 9. decembra 2014 je zrejmé, že „Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že maloletá [REDAKOVANÉ]... nemá ustanoveného kolízneho opatrovníka, hoci je zrejmé, že v predmetnej veci existuje kolízia v tvrdeniach rodičov maloletej. Až po odstránení tejto závady a následne po tom, čo uplynie lehota na podanie odvolania, spis opätovne predloží prvostupňový súd odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní povinného.“.

20.2 Z uznesenia krajského súdu č. k. 21 CoE 257/2015-219 z 20. decembra 2016 vyplýva: „30. Konanie o námietkach je sporovým konaním, účelom ktorého je posúdenie, či sa exekúcia začala oprávnene, či boli na podanie návrhu na začatie exekúcie splnené všetky zákonné predpoklady. Námietky sú procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorých účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od vykonania exekúcie z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone.

31. Odvolací súd uvádza, že je potrebné odlišovať rozhodnutie súdu o námietkach podľa § 50 Exekučného poriadku a rozhodnutie súdu o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Súd rozhoduje o námietkach a o zastavení exekúcie samostatným výrokom, aj keď nie je vylúčené, aby tak rozhodol jedným uznesením.

32. V prejednávacom prípade o námietkach povinného proti exekúcii, o námietkach povinného proti trovám exekúcie a o návrhu povinného na odklad exekúcie rozhodla vyššia súdna úradníčka uznesením zo dňa 26.06.2014 č.k. 15Er/5008/2011-153 tak, že námietky povinného proti exekúcii a proti trovám exekúcie, taktiež návrh povinného na odklad exekúcie zamietla. Podaním odvolania povinným v zákonom stanovenej lehote sa toto uznesenie, v časti 1., 2. a 4. výroku, proti ktorým Exekučný poriadok odvolanie neprípúšťa, v zmysle § 374 ods. 4 OSP zrušilo (ex lege) a o daných námietkach povinného a návrhu povinného na odklad exekúcie rozhodne opätovne zákonný sudca súdu prvej inštancie.

33. *Odvolací súd za tejto procesnej situácie (keď nebolo právoplatne rozhodnuté o námietkach povinného proti exekúcii, o námietkach proti trovám exekúcie a o návrhu povinného na odklad exekúcie) považuje súčasné rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o návrhu povinného na zastavenie exekúcie za predčasné...*

42. *Odvolací súd uvádza, že dôvody zániku práva obsiahnutého v exekučnom titule (umožňujúce ich subsumovať pod ustanovenie § 57 ods. 1 písm. f/ Exekučného poriadku), ku ktorým došlo po vydaní exekučného titulu sú upravené v základných predpisoch a kódexoch súkromného práva (Občiansky zákonník. Obchodný zákonník) - splnenie, započítanie, dohoda, splynutie atď'. Najčastejším dôvodom zániku dlhu je jeho splnenie. Je však potrebné si uvedomiť, že splnenie je dôvodom zániku práva a nadväzne na to aj na zastavenie exekúcie len vtedy, ak k plneniu došlo mimo vykonávania exekúcie, t.j. ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie. V takom prípade oprávnený podal nedôvodný návrh na vykonanie exekúcie. Uvedené platí aj pre čiastočné splnenie vymáhanej pohľadávky pred začatím exekučného konania. V opačnom prípade, teda ak povinný plní v prospech oprávneného po začatí exekučného konania, pôjde vždy o vymoženie, resp. čiastočné vymoženie pohľadávky a teda exekúcia bez ďalšieho končí a žiadne rozhodnutie sa nevydáva/Uskutočnenie platieb po začatí exekučného konania sa preukazuje priamo súdnemu exekútorovi. Iba v prípade, že by zo strany exekútora, resp. oprávneného, nebola určitá platba uznaná na plnenie vymáhanej pohľadávky a hrozilo by jej duplicitné vymáhanie, môže sa povinný na exekučnom súde domáhať čiastočného zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 3 Exekučného poriadku.*

43. *Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ak vymáhaný nárok zanikol splnením až po začatí exekučného konania, nie je to dôvodom na rozhodnutie exekučného súdu o zastavení exekúcie. Ak totiž po začatí exekučného konania povinný dobrovoľne splní celú pohľadávku oprávneného, súdny exekútor od vykonania exekúcie upustí v zmysle ustanovenia § 46 ods. 8 Exekučného poriadku a exekúcia sa končí bez vydania osobitného rozhodnutia súdu o jej skončení. Ak dôjde k splneniu vymáhaného nároku preto, že ho súdny exekútor vymohol, exekúcia sa týmto vymožením končí tiež bez osobitného rozhodnutia súdu.*

44. *V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že upustenie od vykonania exekúcie je osobitným spôsobom skončenia exekúcie a je podmienené tým, že povinný dobrovoľne splní*

to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie. Patrí sem aj náhrada trov exekúcie vrátane odmeny a nákladov exekútora ku dňu dobrovoľného splnenia. Súdny exekútor upustí od vykonávania exekúcie aj v prípade, ak povinný plnil len čiastočne, avšak len za predpokladu, že oprávnený s upustením od vykonávania exekúcie súhlasí. Súhlas oprávneného musí byť výslovný, spravidla písomný, alebo do zápisnice u exekútora...

53. Úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní rozhodnúť o námietkach povinného proti exekúcii, námietkach povinného proti trovám exekúcie a o návrhu povinného na odklad exekúcie osobou sudcu a po právoplatnosti rozhodnutia posúdiť, v kontexte rozhodnutia o námietkach proti exekúcii, dôvodnosť návrhu povinného na zastavenie exekúcie a vo veci opätovne rozhodnúť. Odvolací súd opakovane uvádza, že v prípade, ak vymáhaný nárok zanikne vymožením (i v časti) po začatí exekučného konania, nie je to dôvodom na rozhodnutie exekučného súdu o zastavení exekúcie. Iba v prípade, že by zo strany exekútora, resp. oprávneného, nebola určitá platba uznaná na plnenie vymáhanej pohľadávky a hrozilo by jej duplicitné vymáhanie, môže sa povinný na exekučnom súde domáhať čiastočného zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 3 Exekučného poriadku.

54. Nakoľko povinný v návrhoch na zastavenie exekúcie opakovane uvádza duplicitné úhrady výživného k rukám matky maloletej i súdnemu exekútorovi je potrebné uviesť, že nie je povinnosťou súdu vyhľadávať dôkazy o týchto úhradách, ktoré musí preukázať povinný. V tomto zmysle je potrebné vysporiadať sa s vyjadrením matky maloletej, že povinný výživné zasielal na adresu, na ktorej v tom čase nebývala resp. na účet vedený na meno maloletej v OTP Banke Slovensko, a.s., hoci ho žiadala výživné posielat' na jej účet vo VÚB Banke, a.s. Matka maloletej uviedla, že majiteľom účtu v OTP Banke, ktorý je otvorený na meno mal. [REDAKOVANÉ] je povinný a s peniazmi na ňom nakladá len povinný. Pretože z vyššie uvedených skutočností vyplýva rozpor v tvrdeniach matky maloletej a povinného ohľadom plnenia pohľadávky na výživnom, povinnosťou súdu prvej inštancie bude postupovať v naznačenom smere a náležite zistiť kedy, v akom rozsahu a akým spôsobom došlo k povinným uvádzanému zániku vymáhanej pohľadávky oprávnenej v 2. rade na výživnom a vzhľadom na sporné tvrdenia matky maloletej a povinného a na preverenie uvedených skutočností vykonať i potrebné dôkazy.»

21. Z prehľadu vo veci vykonaných úkonov vyplýva, že súdny exekútor rozhodol 30. septembra 2013 o vydaní upovedomenia o začatí exekúcie a spôsobe vykonania exekúcie sp. zn. EX 70/2011 z 30. septembra 2013, proti ktorému podal sťažovateľ námietky, ktoré boli 6. novembra 2013 prostredníctvom súdneho exekútora doručené okresnému súdu na rozhodnutie. Okresný súd síce svojím uznesením č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014 rozhodol o zamietnutí námietok proti exekúcii, ako aj o zamietnutí námietok sťažovateľa proti trovám exekúcie, o zamietnutí jeho návrhu na odklad exekúcie, o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie a napokon aj o čiastočnom zastavení exekúcie vo výške 6 366,99 €, ktoré však bolo uznesením krajského súdu č. k. 21 CoE 257/2015-219 z 20. decembra 2016 v odvolacom konaní zrušené a vec vrátená na nové rozhodnutie. Pred tým, ako krajský súd v odvolacom konaní rozhodol, vrátil spis prípisom z 9. decembra 2014 späť z dôvodu potreby ustanovenia kolízneho opatrovníka maloletej [REDAKOVANÉ]. K splneniu tejto povinnosti okresný súd pristúpil uznesením č. k. 15 Er 5008/2011-185 zo 17. decembra 2014 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 21 CoE 57/2015-192 z 26. mája 2015, pričom písomné vyjadrenie kolízneho opatrovníka k odvolaniu sťažovateľa ako povinného z exekúcie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-185 zo 17. decembra 2014 bolo okresnému súdu doručené 13. októbra 2015 (ako podmienka pokračovania v odvolacom konaní). V nadväznosti na to, bol krajskému súdu 20. októbra 2015 predložený spis opätovne na odvolacie konanie.

22.1 Neefektívna činnosť v postupe okresného súdu dominovala postupu tohto súdu aj v čase pred 31. októbrom 2014, keď bol spis predložený krajskému súdu na odvolacie konanie z dôvodu podaného odvolania sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014. Okresnému súdu bol spis z krajského súdu vrátený 24. januára 2017 spolu so zrušujúcim uznesením krajského súdu č. k. 21 CoE 257/2015-219 z 20. decembra 2016 a v odvolacom konaní bola krajským súdom uložená povinnosť okresnému súdu ustanoviť kolízneho opatrovníka, pričom aj neefektívna činnosť okresného súdu bola príčinou predĺženia odvolacieho konania

v dôsledku toho, že okresný súd mal ustanoviť kolízneho opatrovníka ešte pred prvotným predložením spisu krajskému súdu, čím by sa vyhol vráteniu spisu zo strany krajského súdu, čo by podstatne skrátilo odvolacie konanie. Výnimku z posudzovaného obdobia tvorí obdobie odvolacieho konania iniciovaného sťažovateľom a smerujúceho proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-185 zo 17. decembra 2014, ktorým súd rozhodol o ustanovení kolízneho opatrovníka, teda obdobie od 11. februára 2015 (doručenie odvolania sťažovateľa okresnému súdu) do 1. júna 2015, keď bol spis spolu s uznesením krajského súdu č. k. 21 CoE 57/2015-192 z 26. mája 2015 vrátený okresnému súdu.

22.2 Ďalším dôkazom neefektívnej činnosti okresného súdu v posudzovanom období boli dôvody zrušujúceho uznesenia, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu č. k. 15 Er 5008/2011-153 z 26. júna 2014 (podrobnejšie uvedené v bode 20.2 odôvodnenia tohto nálezu). Tieto nedostatky odstránil okresný súd až svojím uznesením č. k. 15 Er 5008/2011-245 z 5. marca 2018, ktorým rozhodol o zamietnutí námietok sťažovateľa ako povinného proti exekúcii, o zamietnutí námietok proti trovám exekúcie a o zamietnutí návrhu sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní na odklad exekúcie, teda v podstate o predmete konania. Z dôvodov, že k vydaniu uvedeného rozhodnutia okresný súd pristúpil po viac ako roku od vrátenia spisu z krajského súdu po odvolacom konaní, toto obdobie v čase od 25. januára 2017 do 5. marca 2018 považuje ústavný súd za obdobie jeho nečinnosti.

23. Napriek judikatúre ústavného súdu, že za prietahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03), v dôsledku čoho dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľom uplatnených procesných právach ústavný súd nezapočítava do doby zbytočných prietahov v konaní okresného súdu (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04), vychádzajúc zo všetkých už uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5008/2011 došlo k zbytočným prietahom a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výrokovvej časti tohto nálezu).

24. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd svojím uznesením č. k. 15 Er 5008/2011-245 z 5. marca 2018 rozhodol o zamietnutí námietok sťažovateľa ako povinného proti exekúcii, o zamietnutí námietok proti trovám exekúcie a o zamietnutí návrhu sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní na odklad exekúcie a proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný, nepostupoval ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde a neprikázal okresnému súdu konať v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5008/2011 bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku nálezu).

25. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

26.1 Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

26.2 Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia s tým, že pri určení jeho výšky ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26.3 Ústavný súd v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Er 5008/2011 zistil obdobie celkovej neodôvodnenej nečinnosti v trvaní viac ako jeden rok (od 25. januára 2017 do 5. marca 2018), ale aj obdobie jeho neefektívnej činnosti (ktorá spôsobila zbytočné predĺženie odvolacieho konania) v trvaní celkovo takmer dva roky, t. j. minimálne v čase od 31. októbra 2014 do 24. januára 2017 – čo nemožno pripísať na vrub odvolaciemu konaniu krajského súdu. Spolu obdobie nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu predstavuje podľa názoru ústavného súdu z celkovej dĺžky konania takmer tri roky, preto považoval za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 €. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výrokovej časti tohto nálezu a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľa, čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, nevyhovel (bod 4 výrokovej časti tohto nálezu).

27.1 Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

27.2 Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom, pozostávajúce z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018, a to z prevzatia a prípravy zastupovania a z písomného podania sťažnosti ústavnému súdu. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2018 šestina z výpočtového základu zo sumy 921 €, čo činí za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 153,50 € a režijný paušál v sume 9,21 €, teda celkovú sumu 325,42 €, ku ktorej je potrebné pripočítať 20 % sadzbu dane z pridanej hodnoty. Celková suma trov konania je teda 390,50 €. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu. Písomné vyjadrenie právneho zástupcu z 29. marca 2018 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

28. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, sa pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumie jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018